

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrlovou, Ph.D., ve věci

žalobce: P. T.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUOK 6713/2016,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUOK 6713/2016, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 10. 2015, č. j. SMOL/212385/2015/OARMV/PNL/Paz, kterým byl žalobce uznán vinným ze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 1. 4. 2015 ve 21:00 hod. v Olomouci na ulici Wolkerova, ve směru jízdy od ulice Brněnská, jako řidič motorového vozidla zn. Citroen, RZ: X, neoprávněně vjel do úseku platnosti svislé dopravní značky B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo vozidel stavby, DPMO a dopravní obsluhy“, přičemž nebyly splněny podmínky dodatkové tabulky. Uvedeným jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a byla mu za něj uložena pokuta ve výši 2500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1000 Kč.

2. Žalobce namítal, že: a) již v řízení před správním orgánem I. stupně popřel, že by do úseku komunikace, označeného dopravní značkou B1 s dodatkovou tabulkou, vjel neoprávněně, do předmětného úseku komunikace vjel, když vykonával dopravní obsluhu spočívající v zásobování (rozvoz pizzy). Dopravní značka B1 (zákaz vjezdu) byla opatřena dodatkovou tabulkou „Mimo vozidel stavby, DPMO a dopravní obsluhy“. Žalobce v úseku platnosti uvedené dopravní značky zastavil a předal pizzu objednateli, což tvrdil již od okamžiku, kdy byl policisty zastaven. Správní orgán však tvrdil, že žalobce v ulici nezastavil, správní orgány se přitom odkazovaly na tvrzení policistů. Dle žalobce správní orgán nedostatečně hodnotil svědecké výpovědi policistů, na jejichž základě měl za prokázané, že vozidlo žalobce v ulici Wolkerova nikde nezastavilo. Správní orgány nepřezkoumávaly věrohodnost a pravdivost svědeckých výpovědí. Policisté tvrdili, že stáli v křižovatce ulice Wolkerova a ulice Štítného. Policista Ch. tvrdil, že vozidlo spatřili na vzdálenost 30 metrů. Policista V. tvrdil, že viděl vozidlo žalobce na vzdálenost 150 metrů. Podstatné je, že ulice Wolkerova je dlouhá 588 metrů k místu, kde stáli policisté, k čemuž žalobce k důkazu navrhuje fotografie ulice Wolkerova z internetového serveru mapy.cz, na nichž je vyznačena ulice Wolkerova a dále úsek ulice v rozsahu 150 metrů od křižovatky s ulicí Štítného. Policisté tedy nemohli vidět, zda dříve v ulici Wolkerova žalobce zastavil, či nikoliv. V této souvislosti dále žalobce namítal, že v řízení nebylo postaveno najisto, ke se nacházela dopravní značka zákazu vjezdu, což představuje důkazní deficit zásadního rázu. Žalobce tvrdil, že se dopravní značení zákazu vjezdu nacházelo na samém počátku ulice Wolkerova. Vzhledem k tomu, že správní orgán k tomuto neprovedl žádné dokazování, je nutno též v řízení ve správním soudnictví vycházet z tvrzení žalobce uplatněného v žalobě. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47. Zároveň dle žalobce správní orgány nijak nevypořádaly tvrzení žalobce, dle kterého nemohli policisté vůbec vidět, zda vozidlo žalobce zastavilo, nebo nikoliv, protože přijíždě-li za tmy vozidlo ve směru jízdy k policistům a tito na něj mají přímý pohled, nelze rozeznat, zda vozidlo zastavuje, či nikoliv. Žalovaný s tímto tvrzením nijak nepolemizoval a žádnými argumenty jej nevyvrátil; dokonce jej ani neoznačil za nepravdivé. Za takového stavu však nemohl vycházet ze svědeckých výpovědí policistů, neboť tato námitka zpochybňovala pravdivost jejich výpovědí. Žalobce navrhl k prokázání svého tvrzení provést důkaz rekonstrukcí, který správní orgán neprovedl, aniž by tento svůj postup zdůvodnil;
- b) žalovaný byl zjevně ve vztahu k žalobci nikoli nestranný. Zatímco žalobce v řízení zcela legitimně argumentoval a prováděl zcela legitimní procesní úkony, jejichž účel byl vždy racionálně a probovatelný, žalovaný konstatoval, že se opakovaně potýká s „procesními obstrukcemi“ zmocněnce žalobce, pravidelnými žádostmi a námitkami, které stěžují postup správního orgánu atd., přičemž žalobci není zřejmé, co tím žalovaný má na mysli.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Obdobná tvrzení žalovaného dle názoru žalobce snižují váhu argumentů obsažených v rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný argumentuje zjevně nesmyslnými skutečnostmi, které nejsou v řízení relevantní. Rozhodnutí žalovaného se spíše jeví tak, jakoby jej vyhotovila osoba, která opomenula svou nestrannou roli správního orgánu, a namísto toho dala průchod svým emocím;

c) požadoval, aby mu správní orgán sdělil, jaká úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tomuto požadavku nevyhověl, což odůvodnil tak, že požadavek zástupce žalobce je „opakovaný a bezúčelný“, s tím, že si žalobce mohl údaj o oprávněné osobě ověřit telefonicky, nebo nahlédnutím do správního spisu. Žalobci není zřejmé, proč by měl správnímu orgánu na své vlastní náklady telefonovat, aby získal a možná také nezískal neověřenou a nijak neprůkaznou informaci, když disponuje datovou schránkou, do které může žalovaný informaci bezplatně zaslat a žalobce má tuto oficiálně potvrzenou. Rovněž požadavek, aby žalobce, který je, jak je správnímu orgánu známo, zastoupen zástupcem s adresou trvalého pobytu vzdálenou téměř 300 km od sídla žalovaného, jezdil nahlížet do správního spisu za účelem zjištění, která osoba bude o odvolání rozhodovat, se jeví jako absurdní, neboť by přinesla žalobci zcela zbytečné náklady a žalovaného by zatížila s určitostí více, než kdyby vyhotovil jednoduchý přípis, který by zaslal datovou schránkou. Dle žalobce nelze opomíjet, že má na informaci o oprávněné úřední osobě právo. Žalobci nepřijde obstrukční, požádá-li jeho zástupce datovou schránkou o informaci o úřední osobě, která bude ve věci rozhodovat, aby tento mohl žalobci sdělit jméno oprávněné úřední osoby ke zvážení, zda žalobce chce namítat její podjatost. Na věci nemůže nic měnit ani tvrzení žalovaného, dle kterého se žalovaný o požadavku dozvěděl teprve po nastudování celého spisu s časovým odstupem od jeho postoupení. Požadavek na sdělení jména oprávněné úřední osoby byl součástí odvolání. Poukaz na časový odstup je pak zcela irrelevantní, neboť z pohledu žalobce je potřebné, aby byl poučen před vydáním rozhodnutí o odvolání, nikoliv bezprostředně po podání odvolání. Žalobce se domáhal sdělení jména oprávněné úřední osoby za účelem případného vznesení námítky podjatosti. Základním předpokladem uplatnění této námítky je, že se účastník správního řízení musí mít možnost dozvědět o totožnosti oprávněné úřední osoby, a to ještě před vydáním meritorního rozhodnutí. Na základě gramatického i teleologického výkladu ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu je patrné, že po obdržení žádosti je správní orgán povinen žadatele informovat o oprávněné úřední osobě. Žalovaný na žádost žalobce jméno oprávněné úřední osoby nesdělil. Tímto postupem tedy porušil uvedené ustanovení, kdy žalobci bylo fakticky znemožněno realizovat jeho procesní oprávnění vyplývající z ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. Tímto postupem zatížil své rozhodnutí vadou, která způsobila jeho nezákonnost. Žalobce nemohl námitku podjatosti vznést. Pokud by žalobce věděl, že o odvolání bude rozhodovat Bc. Jan Sova, žalobce by námitku podjatosti vzněsl, neboť žalobce měl s touto osobou konflikt ve svém soukromém životě, kdy této osobě osobně vezl pizzu, avšak zastavil své vozidlo na chodníku, což tato osoba velmi těžce nesla, kdy tato situace vyústila ve vulgární vzájemné napadání mezi žalobcem a panem Sovou;

d) mohl legitimně očekávat, že na jeho žádost bude ze strany žalovaného reagováno, a to ať už sdělením oprávněné úřední osoby, či zamítnutím jeho žádosti. V důsledku tohoto legitimního očekávání žalobce nečinil ve věci žádné další procesní úkony. Možnost uvedení podstatných skutečností svědčící o jeho nevině a navržení důkazů k jejich prokázání si žalobce ponechával až do doby, kdy mu bude totožnost oprávněné úřední osoby sdělena. Tyto procesní úkony se jevily žalobci do doby, než bude o totožnosti oprávněné úřední

osoby srozuměn, jako neúčelné, kdy v případě vznesení námitky podjatosti by oprávněná úřední osoba stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé, tedy až na úkony neodkladné. Zejména pak měl žalobce obavu uvádět další rozhodné skutečnosti a skutkové okolnosti ve věci, když tyto by mohly být ze strany podjaté úřední osoby proti němu zneužity. Rozhodnutí vydané žalovaným bylo překvapivé, neboť za daného procesního stavu věci nebylo možné jeho vydání očekávat. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Postupem žalovaného tedy byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, kdy mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti, bylo tak zasaženo do jeho práva na obhajobu;

e) rozporuje výši uložené sankce. Správní orgán neuvedl, zda uvedené okolnosti hodnotil ve prospěch či v neprospěch a tedy jeho úvaha stran posouzení polehčujících a přitěžujících okolností není odůvodněna. Správní orgán I. stupně hodnotil v neprospěch žalobce fakt, že má ve své evidenční kartě řidiče čtyři záznamy o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kdy tyto jsou mladší tří let. K tomuto žalobce namítal, že přestupky starší jednoho roku by neměl správní orgán při stanovení výše sankce brát v potaz, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 82/2010-55. Žalovaný totiž nehodnotil, zda bylo možné využít institutu zahlazení odsouzení, v analogii s trestním řádem. Dále žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, sp. zn. 60 A 1/2013-49. S ohledem na uvedenou judikaturu se žalobce domnívá, že z jeho evidenční karty řidiče nelze vyvozovat, že by se podobných přestupků dopouštěl opakovaně, neboť jako přitěžující okolnost lze zohlednit toliko záznam, který není starší jednoho roku. Žalobce je tedy přesvědčen, že správní orgán nedostatečně odůvodnil uložení sankce.

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Námitky žalobce ohledně dopravního značení považoval žalovaný za částečně zmatečné, neboť na jedné straně žalobce prohlašuje, že v úseku platnosti dopravní značky „Zákaz vjezdu“ zastavil, a následně namítá, že nebylo vlastně zjištěno, kde se dopravní značka nacházela. Tuto námitku vyvrací fotodokumentace pořízená městskou policií. K námitkám, že nebyly dostatečně vyhodnoceny svědecké výpovědi, žalovaný uvedl, že dokazování a hodnocení důkazů provádí správní orgán v souladu s ustanoveními § 50 a § 51 správního řádu, a to podle své úvahy a své závěry musí řádně odůvodnit, přičemž této povinnosti dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně i žalovaný dostáli. K námitce neoznámení jména oprávněné úřední osoby žalovaný uvedl, že se jedná o námitku zjevně účelovou. Správní orgán dbá na to, aby byl obviněný z přestupku řádně a v dostatečném rozsahu poučen o svých právech, což se prokazatelně v nyní projednávaném případě stalo. Je věcí žalobce a jeho obecného zmocněnce, zda svá práva využijí, či nikoliv. Samotná skutečnost, že se obecný zmocněnec uchyluje namísto právní argumentace k projednávanému případu k procesním obstrukcím, nemůže být dle žalovaného dávana k tíži správním orgánům. Zmocněnci nic nebránilo v tom, aby práva obviněného v souladu s ustanovením § 38 správního řádu realizoval. Rozporování výše sankce je dle žalovaného taktéž nedůvodné. Úvahy uváděné v žalobě jsou velmi obecné, kdy argumentace uvedením některých rozsudků Nejvyššího správního soudu je ryze účelová.
4. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 8. 4. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno Oznámení podezření ze spáchání přestupku proti BESIP dle § 10 odst. 2 zák. č. 553/1991 Sb., č. j. SMOI/075768/2015/MPO/PDS/PS/Hov, jehož přílohou byl úřední

záznam str. V. ze dne 1. 4. 2015, fotodokumentace události ze dne 1. 4. 2015 a Oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti BESIP na pozemních komunikacích dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb. Pořízená fotodokumentace obsahuje fotografie zastaveného vozidla i celé dopravní situace, spolu s umístěním předmětné dopravní značky, a to na ostrých, čitelných fotografiích, z nichž je umístění značky zcela zřejmé.

5. Z úředního záznamu ze dne 1. 4. 2015 vyplývá, že dne 1. 4. 2015 prováděla hlídka Městské policie Olomouc kontrolní činnost na ulici Wolkerova v Olomouci. Ve 21:00 hod. hlídka viděla vozidlo, které vjelo do úseku platnosti dopravního značení (dále též „DZ“) „B1“ zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech s dodatkovou tabulkou „mimo vozidel stavby, DPMO a dopravní obsluhy“, které bylo umístěno těsně před železničním přejezdem. Žalobce jakožto řidič vozidla uvedl, že do výše uvedeného úseku vjel, protože zde vezl pizzu. Hlídka viděla, že vozidlo vjelo do úseku platnosti výše uvedeného dopravního značení a bez zastavení dojelo až k hlídce, která ho následně zastavila. Žalobce trval na řešení přestupku ve správním řízení, po sepsání oznámení o podezření ze spáchání přestupku se žalobce odmítl k přestupku vyjádřit a oznámení podepsat. Dopravní značení bylo v době spáchání přestupku viditelné a nebylo nijak poškozené.
6. Následně byl žalobce předvolán k podání vysvětlení na den 3. 6. 2015 ke správnímu orgánu I. stupně, doručované předvolání si žalobce osobně převzal. Jelikož se žalobce bez omluvy k podání vysvětlení nedostavil, správní orgán I. stupně vydal dne 4. 6. 2015 příkaz, jímž uznal žalobce vinným z výše vymezeného přestupku, za který mu uložil pokutu ve výši 2 500 Kč. Dne 19. 6. 2015 byl správnímu orgánu I. stupně elektronicky doručen neodůvodněný odpor proti uvedenému příkazu, jež podal zmocněnec žalobce Ing. M. J.. Spolu s odporem doručil nepodepsanou plnou moc. Podání nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně byla následně doručena podepsaná plná moc spolu s elektronicky podepsaným odporem, stále neodůvodněným.
7. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 28. 7. 2015, předvolání bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky a žalobci, který si jej osobně převzal. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili k nařízenému jednání, nařídil správní orgán I. stupně nové ústní jednání na den 3. 9. 2015, k němuž předvolal i jako svědky zasahující policisty. K ústnímu jednání konanému dne 3. 9. 2015 se dostavil zmocněnec žalobce, který se k věci nevyjádřil a k dokazování uvedl, že nemá další návrhy na dokazování a netrvá na tom, aby byl přítomen u výpovědi svědků, pouze požádal o zaslání svědeckých výpovědí a stanovení termínu, ve kterém se má k věci písemně vyjádřit.
8. Z protokolu o svědecké výpovědi str. D. V. ze dne 3. 9. 2015 vyplývá, že policejní hlídka viděla, že vozidlo projelo daným úsekem bez zastavení, vozidlo spatřili poprvé přibližně na vzdálenost 150 metrů, na úrovni hotelu Ibis. Str. P. Ch. ve své výpovědi uvedl, že vozidlo během cesty k hlídce nikde nezastavilo a spatřili jej přibližně 30 metrů před DZ B1 na úrovni bývalých mrazíren, po vyřešení přestupku řidič s vozidlem odjel ulicí Štítného směrem k FN a opět nikde nezastavil.
9. Následně správní orgán I. stupně usnesením ze dne 7. 9. 2015 vyzval žalobce, aby se k věci v pětidenní lhůtě vyjádřil. Usnesení bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky fikcí. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Dne 5. 10. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z výše vymezeného přestupku, za nějž mu

uložil pokutu ve výši 2 500 Kč a úhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Rozhodnutí bylo doručováno zmocněnci žalobce do datové schránky, odesláno bylo dne 5. 10. 2015, doručeno však bylo opět fikcí dne 15. 10. 2015.

10. Dne 8. 10. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno zmocněncem žalobce vyjádření ve věci, ve kterém zmocněnec uvedl, že žalobce popírá, že by se daného přestupku dopustil. Dále uvedl, že žalobce vjel do zákazu vjezdu z důvodu zásobování, vezl pizzu, v úseku platnosti dopravní značky zastavil a předal pizzu objednateli. Dále uvedl, že ve spise není jediný důkaz, který by vyvracel tvrzení žalobce. Tvrzení policistů, že úsekem plynule projel, je nepravdivé, neboť policisté neměli po celý úsek viditelnost. Nadto dle zmocněnce zákazník na žalobce čekal u kraje vozovky, kde okýnkem předal připravenou hotovost, převzal pizzu a žalobce se ihned rozjel, samotné předání trvalo tři vteřiny. Okolnost, která mohla zapříčinit dojem policistů, je fakt, že se celá událost odehrála v noci, obviněný přijížděl k policistům v přímém směru a měl zapnuté světlomety, za takových podmínek nemohli policisté poznat, zda se protijedoucí vozidlo pomalu pohybovalo, nebo zda na chvíli zastavilo. K potvrzení tohoto tvrzení navrhl provést důkaz rekonstrukcí.
11. Dne 30. 10. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 5. 10. 2015, jehož součástí byla žádost o poučení před vydáním rozhodnutí o odvolání o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Odvolání doručil zmocněnec žalobce elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu, dne 4. 11. 2015 jej doplnil podáním totožného obsahu již však s elektronickým podpisem. Usnesením ze dne 10. 11. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání, k tomu mu stanovil lhůtu 5 pracovních dnů. Výzva byla doručena zmocněnci žalobce do datové schránky, v tomto případě byla doručena přihlášením. Odvolání nebylo doplněno. Dne 20. 1. 2016 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předně soud konstatuje, že není pravdivé tvrzení žalobce o tom, že v řízení nebylo postaveno najisto, kde se nacházela dopravní značka „Zákaz vjezdu“, a tudíž je třeba vycházet z jeho tvrzení, že se značka nacházela na samém počátku ulice Wolkerova, přičemž v důsledku toho, že celá ulice měří přes 588 metrů, policisté nemohli vidět, zda vozidlo nezastavilo v ulici před tím, než jej spatřili (žalobní bod 2a). Z fotodokumentace, jež je obsahem správního spisu, je jednoznačně patrné umístění předmětné dopravní značky, která se nacházela těsně před železničním přejezdem v ulici Wolkerova, přibližně zmiňovaných 150 metrů od křižovatky s ulicí Štítného, tedy od místa, kde se nacházela policejní hlídka. Uvedené zcela koresponduje s výpověďmi policistů, které byly pořízeny jejich svědeckým výsledkem, neboť str. V. uvedl, že vozidlo spatřili ve vzdálenosti přibližně 150 metrů, na úrovni hotelu Ibis, přičemž hotel Ibis se nachází zhruba pár desítek metrů před uvedeným železničním přejezdem, a str. Ch. uvedl, že vozidlo spatřili asi 30 metrů před předmětnou dopravní značkou na úrovni bývalých mrazíren. Hotel Ibis se nachází přímo v areálu bývalých mrazíren, výpovědi obou policistů se tak shodují, nejsou v rozporu, jak se snaží dovodit žalobce, a odpovídají pořízené fotodokumentaci. Správní

orgán I. stupně provedl dokazování pořízenou fotodokumentací přímo u ústního jednání, jehož se zmocněnec žalobce účastnil, zmocněnec žalobce taktéž obdržel kompletní kopii spisového materiálu. Pozice dopravní značky tak byla dostatečně a bez sebemenších pochybností ve správním řízení prokázána. Tímto je vyvráceno ničím nepodložené tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že se značka nacházela na začátku ulice Wolkerova, že policisté nemohli vidět, zda vozidlo žalobce nezastavilo v ulici dříve, než jej spatřili, neboť policisté jej spatřili před dopravní značkou ve vzdálenosti cca 150 m a po celou dobu jej nespustili z očí, a rovněž je obsahem správního spisu vyvráceno zcela nesmyslné tvrzení žalobce o tom, že správní orgán I. stupně neprovedl k otázce umístění dopravní značky žádné dokazování. Ze stejného důvodu je v této situaci nepřiléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se procesní situace při neprovedení dokazování. Tvrzení žalobce uvedená pod žalobním bodem 2a jsou provedenými důkazy vyvráceny a zůstávají toliko v rovině spekulativního tvrzení.

14. V návaznosti na právě uvedené krajský soud dále posuzoval žalobcem namítané nedostatečné hodnocení svědeckých výpovědí policistů. Opět není pravdivé tvrzení žalobce o tom, že správní orgán nehodnotil pravdivost a věrohodnost svědeckých výpovědí. Naopak v rozhodnutí správní orgán I. stupně na straně 2 svého rozhodnutí uvedl, že *„[p]říslušníci MPO učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto správní orgán hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodné, nezaujaté, nezkreslené a z tohoto pozorování a zjištění při rozhodování vycházel.“* Pokud jde o otázku svědecké výpovědi policisty jakožto důkazního prostředku používaného v řízení o přestupku, k této se již mnohokrát vyjadřoval i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Svědeckou výpověď zasahujícího policisty je třeba hodnotit jako jakýkoliv jiný důkazní prostředek, což správní orgán řádně učinil. Jak je uvedeno výše, obsah jejich výpovědi zcela koresponduje s obsahem ostatního spisového materiálu. O věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů v nyní projednávaném případě, jak ji posoudil správní orgán, nemá ani soud žádných pochyb.
15. Pokud jde o žalobcem namítanou nemožnost policistů rozpoznat, zda vozidlo žalobce zastavilo nebo ne, a to v důsledku tmy a přímého pohledu policistů na vozidlo, k tomu soud uvádí, že se rovněž jedná jen o spekulaci vycházející z výše vyvráceného tvrzení žalobce, že se předmětná dopravní značka nacházela na počátku ulice Wolkerova, která měří celkem 588 metrů, a dále z ničeho nevyplývajícího tvrzení žalobce o přímém čelním postavení policistů. Krajský soud má svědeckými výpověďmi za prokázané, že automobil žalobce po projetí zákazem vjezdu až po okamžik zastavení hlídkou městské policie nikde nezastavil. Domněnky žalobce vyvrací i okolnosti případu, kdy se jednalo o vzdálenost 150 metrů na osvětlené silnici v centru města, tedy, jak vyplývá z přiložené fotodokumentace, jednalo se o krátký úsek s výbornou viditelností, a nikoli za tmy, jak se snaží soud žalobce podsunout, na němž by si policisté zastavení vozidla, byť krátkého, nepochybně všimli. Soud tak neměl s ohledem na výše uvedené nejmenší pochybnosti o pravdivosti závěru, že vozidlo žalobce po vjetí do úseku platnosti předmětné dopravní značky nikde nezastavilo, a zamítl tak důkazní návrh žalobce na provedení rekonstrukce jako nadbytečný.
16. Pokud jde o nevypořádání tohoto tvrzení správními orgány a především neprovedení navrhovaného důkazu rekonstrukcí, k tomu soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně zaslal zmocněnci žalobce Ing. J. dne 8. 9. 2015 výzvu k vyjádření se k projednávané věci.

K tomuto vyjádření stanovil žalobci lhůtu pěti dnů. V této lhůtě se zmocněnec žalobce nevyjádřil. Zmocněnec žalobce navrhl důkaz rekonstrukcí až ve vyjádření doručeném správnímu orgánu dne 8. 10. 2015, tedy po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (5. 10. 2015) a jeho zaslání do datové schránky zmocněnce. Správní orgán I. stupně se tak již k ve vyjádření namítaným skutečnostem a k navrženému důkazu nemohl vyjádřit. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení tedy bylo na žalovaném, aby uvedené námitky a důkazní návrh vypořádal. Žalovaný tak učinil v předposledním odstavci na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedl, že námitky zmocněnce, uplatněné dne 8. 10. 2015, byly opožděné a že s ohledem na svědecké výpovědi má spáchání přestupku žalobce postaveno najisto. Tvrzení žalobce o doručování pizzy považuje za nepodložené, neboť jej vyvrací právě důkazy svědeckou výpovědí, jejichž provedení se zmocněnec dobrovolně vzdal, čímž se připravil o možnost osobně klást svědkům otázky směřující k případnému zpochybnění anebo vyvrácení jejich výpovědi. Proto k námitkám zmocněnce zpochybňujícím průběh a zjištění přestupku nepřihlíží. Je pravdou, že se žalovaný nevypořádal s námitkou zmocněnce a jeho důkazním návrhem výslovně, nicméně z uvedeného odůvodnění lze dovodit, že správní orgán měl zjištěný skutkový stav za prokázaný, proto důkazní návrh žalobce neprovedl pro jeho nadbytečnost. Jak uvedeno výše, s tímto závěrem se ztotožňuje i krajský soud, a proto tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

17. K žalobnímu bodu 2b) soud konstatuje, se jedná o zcela obecnou námitku, žalobce nespécifikoval, v čem konkrétně měla absence nestrannosti žalovaného spočívat a jak se v řízení projevila. K tomu soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, uvedl, že *„čím je žalobní bod nebo stížní námitka obecnější, tím obecněji jej může soud posuzovat. Není na místě, aby soud za stěžovatele jakkoliv domýšlel další argumenty nebo vybíral z reality skutečnosti, které žalobu či kasační stížnost podporují.“* Z procesního postupu ani z žalobou napadeného rozhodnutí soud neseznal, že by vůči žalobci byl žalovaný zaujatý. Tento žalobní bod soud tedy shledává nedůvodným.
18. K žalobnímu bodu 2c) soud uvádí, že žalobce má pravdu, pokud tvrdí, že bylo povinností žalovaného na žalobcovu žádost sdělit jméno oprávněné úřední osoby. Tato povinnost správního orgánu jednoznačně vyplývá z ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Správní řád v tomto případě nedává správnímu orgánu při žádosti účastníka možnost jiného postupu než jej o požadované skutečnosti informovat. Takové žádosti není možné nevyhovět z důvodu opakování tohoto požadavku v různých řízeních či z důvodu správním orgánem domnělé bezúčelnosti. Stejně tak argument žalovaného týkající se časové prodlevy od podání žádosti žalobcem a zjištěním tohoto požadavku žalovaným nebo argument, že si žalobce mohl zjistit oprávněnou úřední osobu telefonicky či nahlédnutím do spisu, jestliže mu na jméno oprávněné úřední osobě tak záleželo, je lichý a nemůže mít na splnění uvedené povinnosti správním orgánem vliv. Postup žalovaného, který žalobci na jeho žádost nesdělil, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, byl v rozporu s ustanovením § 15 odst. 4 správního řádu a jedná se tak o vadu řízení.
19. Takové pochybení však bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a nemůže být vždy důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem z důvodu vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad

řízení musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., a sice že napadeným rozhodnutím byl žalobce zkrácen na svých právech, musí dojít ke skutečnému porušení konkrétních práv. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009-46).

20. Právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoučelné, nýbrž „jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných. Nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27.5.2015, sp. zn. II. ÚS 1449/15).
21. V projednávané věci tak neinformování žalobce o oprávněné úřední osobě rozhodující o odvolání žalobce by mohlo krátit žalobce na jeho právech pouze tehdy, pokud by jeho odvolání vyřizovala úřední osoba, vůči které by žalobci skutečně vznikly pochybnosti o její nepodjatosti. O tom, kdo je oprávněnou úřední osobou, se žalobce dozvěděl zcela nesporně z rozhodnutí žalovaného. Žalobce v projednávané žalobě uvedl, že svého práva namítat podjatost úřední osoby chtěl využít, a uvedl, že pokud by věděl, že bude *o odvolání rozhodovat Bc. J. S., žalobce by námitku podjatosti vznesl, neboť žalobce měl s touto osobou konflikt ve svém soukromém životě, kdy této osobě osobně vezl pizzu, avšak zastavil své vozidlo na chodníku, což tato osoba velmi těžce nesla, kdy tato situace vyústila ve vulgární vzájemné napadání mezi žalobcem a panem S.* Krajský soud k tomuto tvrzení žalobce provedl v soudním řízení správním dokazování (§ 52 odst. 1 s. ř. s.), a to vyjádřením Bc. J. S. ze dne 9. 10. 2017, který uvedl, že žalobce nezná a nepřišel s ním vědomě do kontaktu. Krajský soud následně vyzval žalobce, aby doplnil jím tvrzené skutečnosti týkající se podjatosti Bc. J. S. o konkrétní datum, případně čas a místo události, aby konkrétněji popsal okolnosti závazky pizzy a aby předložil listinný důkaz, že byl zaměstnancem podniku, který pizzu rozváží. Žalobce na výzvu soudu nereagoval a k jednání nařízenému na den 29. 11. 2017 se bez omluvy nedostavil. Soud dále při posouzení tvrzení žalobce zohlednil jeho absurditu, v čem by měla spočívat podjatost oprávněné úřední osoby, a dále zohlednil bohaté zkušenosti krajského soudu nejen z vlastní praxe s účelovými a lživými tvrzeními zástupce žalobce, když obdobná tvrzení zástupce žalobce o podjatosti úřední osoby patří do arzenálu obstrukčních a účelových strategií tohoto zástupce (např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 8. 3. 2017, č. j. 52 A 15/2016-188 nebo Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2017, č. j. 33 A 47/2015-21). S ohledem na okolnosti považoval soud další dokazování za nadbytečné, spokojil se s vyjádřením Bc. S., které bylo provedeno k důkazu, a tvrzení žalobce neuvěřil. Proto soud dospěl k závěru, že za takové situace by byl výrok žalovaného rozhodnutí stejný, i kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009-46). Tato žalobní námitka je tak nedůvodná.
22. K žalobnímu bodu 2d) soud uvádí, že je nesprávný názor žalobce, že mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti a tím bylo porušeno jeho právo na obhajobu. Uvedené mu bylo znemožněno pouze jeho vlastním přístupem, nikoli postupem žalovaného. V probíhajícím správním řízení mu nic nebránilo uvádět rozhodné okolnosti, když soud na tomto místě znovu zdůrazňuje, že zmocněnec žalobce se účastnil ústního jednání konaného dne 3. 9. 2015, při němž bylo provedeno dokazování listinnými důkazy, následně obdržel kompletní kopii spisového materiálu. Zmocněnec žalobce nevyužil svého

práva zúčastnit se výsledku svědků, které se uskutečnily rovněž 3. 9. 2015, tedy připravil se tak o možnost klást jim dotazy a k jejich výsledku se bezprostředně vyjádřit, a požádal o zaslání svědeckých výpovědí do datové schránky a následného stanovení k termínu, ve kterém se písemně vyjádří k celé záležitosti. Správní orgán I. stupně žalobci protokoly o svědeckých výpovědích strážníků zmocněnci žalobce zaslal, stanovil mu i lhůtu k vyjádření se. Jak uvedeno výše, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, učinil tak až po měsíci od výzvy a po doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dále žalobce podal dne 30. 10. 2015 blanketní odvolání, v němž uvedl, že jej v zákonné lhůtě doplní, a v němž požádal, aby jej odvolací správní orgán před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost. Je tak nepochybné, že žalobce měl k dispozici všechny potřebné podklady pro vyjádření se ve věci a k doplnění blanketního odvolání, a jednoznačně nevázal doplnění odvolání na sdělení jména oprávněné úřední osoby. Ničeho však přes výzvu žalobce nedoplnil. Krajský soud tak nesdílí názor žalobce, že mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti, a pokud nyní tvrdí, že tyto neuváděl, aby nebyly zneužity případnou podjatou úřední osobou, s ohledem na výše uvedené zjištěné okolnosti považuje soud takové tvrzení za ryze účelové. Žalobce tedy nebyl v tomto směru zkrácen na svých právech a tato žalobní námitka je nedůvodná.

23. Pokud jde o žalobcem tvrzenou překvapivost rozhodnutí (žalobní bod 2d), tuto soud odmítá. I z žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího soudu vyplývá, že o překvapivé rozhodnutí se nemohlo v nyní projednávaném případě jednat, neboť žalovaný rozhodoval na základě žalobcem podaného odvolání, a to dle skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102: *„Dle judikatury Ústavního soudu, kterou shrnul i stěžovatel v kasační stížnosti lze za „překvapivá rozhodnutí“ označit taková rozhodnutí, ve kterých nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu předvídat rozhodnutí soudu.“* V nyní projednávaném případě nedošlo při rozhodování žalovaného k žádnému překvapivému obratu, žalovaný ani nedoplňoval dokazování provedené správním orgánem I. stupně a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
24. K námitce žalobce týkající se uložené sankce (žalobní bod 2e) krajský soud uvádí, že přezkum uložené správní sankce ze strany správního soudu je pouze omezený, neboť při ukládání sankce správní orgán aplikuje správní uvážení, do něhož není soud oprávněn bez dalšího zasahovat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011–119: *„[k]rajský soud se proto měl zabývat při přezkumu výroku ukládajícího stěžovateli sankci pouze tím, zda správní orgán zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.“* Odůvodnění sankce správním orgánem I. stupně v nyní projednávaném případě dle názoru soudu všechny tyto požadavky splňuje. Správní orgán I. stupně výslovně uvedl, jaké okolnosti a kritéria hodnotil. Uvedl, že jako polehčující okolnost vyhodnotil viditelnost v daném místě. Implicitně lze vyvodit, že ve prospěch pachatele hodnotil správní orgán I. stupně způsob spáchání přestupku z nedbalosti a dobu spáchání. Naopak v neprospěch pachatele hodnotil správní orgán I. stupně existenci dalších čtyř záznamů o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, kdy všechny byly mladší tří let, a zároveň hodnotil jako velmi přítěžující okolnost dobu, po kterou byl žalobce držitelem řidičského oprávnění. Na základě uvedeného se dle názoru soudu jedná o řádně odůvodněnou výši uložené sankce, při jejímž ukládání se správní orgán I. stupně řídil zákonnými kritérii, jeho úvaha je

racionální a koherentní, sankce byla uložena ve výši nevybočující ze zákonem stanovených mezí. Na základě uvedeného má soud za to, že správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil výši uložené sankce.

25. Pokud jde o namítanou nemožnost přihlížet k dříve spáchaným přestupkům, které jsou starší jednoho roku, na základě analogické aplikace institutu zahlazení odsouzení, je pravdou, že Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku vyslovil, že se správní orgány mají dle okolností případu touto možností zabývat a že analogická aplikace institutu zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku ve správním řízení je možná. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se však zabýval odlišnou skutkovou i právní situací. V citované věci správní orgán při ukládání sankce přihlížel k záznamům v registru řidičů o přestupcích spáchaných před více než 10 lety. I další žalobcem uváděný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, neřešil identickou skutkovou a právní situaci. Krajský soud konstatuje, že žalobce při svých úvahách nezohlednil podmínky uplatnění institutu zahlazení odsouzení dle trestního zákoníku. Základním předpokladem pro možnost uplatnění tohoto institutu je totiž ta okolnost, že odsouzený po výkonu trestu vedl nepřetržitě po zákonem stanovenou odstupňovanou dobu řádný život. I v žalobcem citovaném rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem je žalobcem po dobu jednoho roku nepřetržitě vedený řádný život po výkonu sankce prvním předpokladem, kterým se soud při aplikaci zahlazení odsouzení zabýval.
26. V nyní projednávaném případě měl žalobce v době rozhodování správního orgánu I. stupně celkem čtyři záznamy o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a to z 6. 11. 2012, 24. 4. 2013, 6. 2. 2014 a 3. 1. 2015. Soud tak konstatuje, že v případě žalobce institut zahlazení odsouzení nepřipadá v úvahu, neboť ani u jednoho z žalobcem spáchaných přestupků nedošlo po výkonu sankce ze strany žalobce k vedení řádného života nepřetržitě po dobu alespoň jednoho roku, když v uvedené době se vždy dopustil nového přestupku, nelze tak hovořit o řádně vedeném životě. Z tohoto důvodu tak bylo na místě, že správní orgán I. stupně při stanovení výše sankce za nyní projednávaný přestupek přihlédl ke všem čtyřem dříve spáchaným přestupkům a tuto okolnost hodnotil jako přítěžující. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje.
27. Nutno doplnit, že institut zahlazení je upraven v trestním řádu, podle něhož lze o zahlazení rozhodnout pouze na žádost (srov. § 363 trestního řádu). Žalobce přitom ani netvrdil ani nedokládal, že by v dané věci jakýkoli obdobný návrh podal (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 7 As 40/2016-40). Ani tato žalobcova námitka tudíž není důvodná.
28. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. listopadu 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.